

KIS LAP

MEGTÉRÉS. (Lásd a 198. lapon.)

MATILD.

— Elbeszélés nagyobbacska lányok számára. —

(Vége.)

MIKOR Matild végre otthon lehetett, egész idejét a mulatozásokra fordította. Reggel Baróthy grófné érte ment hintójával, este pedig magával vitte a színi előadásokra vagy bállokba. Későn feküdt, későn kelt, semmit nem dolgozott s örömpresve mondá magában:

— Mily boldog vagyok, hogy szabad vagyok!

Valóban Matild szabad volt s a munkát is elkerülhette; de mindennap vesztett abból a tudományból, melyben őt nagybátyja részeltette; pedig nem jöhet-e oly idő, mikor hasznát kell vennie tehetségének? Hanem ő a jövővel mitsem törődött. Elhanyagolta annak a szellemi vagyonnak a gyarapítását, mely jövőben egyedüli kincsét képezhette.

Három év óta élt már Matild az élvek közepette, melyek igen sokba kerültek nagybátyjának s melyeket szerény nyugdíja nem fődözhetett. Ehez járult még, hogy a háztartás is rendetlenül ment a tapasztalatlan leány vezetése alatt, a ki igyekezett — habár halványan is — barátnője szokásait utánozni.

Az ezredes mindinkább le volt verve s egy napon bemenne unokahuga szobájába, mellé ült s kezét gyöngéden megfogva, így szólt hozzá:

— Kedves kicsim! Egypár komoly szót akarnék veled váltani.

— Velem bácsikám? kérdé a leányka megrettenve.

— Igen is, mondá az ezredes csak-

nem szorongva, de ne ijedj ám meg. Nem akarlak én megdorgálni!

— Óh, nem hinném, jó bácsikám, — mondá Matild, s hizelegve simult nagybátyjához, — hogy megérdemleném a dorgálást.

— Bizonytal nem, kedveském; hanem látod, már akartam én ezt veled megszélni, de mindig attól féltem, hogy bánatot okozok neked vele.

— Beszéljen bácsikám, beszéljen! viszonzá Matild, mindig készséggel teljesitem parancsát.

— No lám, te megnyugtatsz engem; mondá Dörghey. Nos tehát, azt akarom neked mondani, kedves gyermekem, hogy kiadásainkat meg kell szoritani.

— Valóban? mondá Matild; — s miért?

— Mert nem telik sehogysem. Igértem neked bársonyruhát brüsszeli csipkedísszel — ígértem egy szép báli ruhát is Baróthy grófné estélyére. De ezekről most mind le kell mondanod.

Matild elhalványult.

— Hogyan, bácsikám! — kiálta fel — nem kapom meg a diszes öltözékeket a farsang méltó befejezésére?... Hát hogyan menjek én el akkor a Baróthy grófné estélyére, mely két hét múlva lesz?

— Hát sehogy sem, ha az költségbe kerül. Különb is öregszen és egészségem nem engedi meg, hogy egész éjszakát átvirasszak veled. Az ilyesmi engem nagyon megvisel.

— De hát mi lesz akkor, bácsikám, ha én nem mehetek el a bálba?

— Mi lesz? Hát itthon fogunk kerिंगőzni; mondá mosolyogva a jó ezredes.

— Ó, ez nem a leányka kedves nagybátyját.

— No jól van Figyelj ide. Még elviszlek, de aztán

— Ebben az nyezetett leányka

— Ki tudja, mondá az agg.

— Óh, kedve azt, viszonzá élén

— Nem kívá kívált mielőtt rólam volna. De lát, szébb húzni magu tosithassam.

Matild fel r vonhatnák jobban hiszen ő csak egy Klárának kettő van is. Aztán meg la mint az ezredes.

rűbbek, míg Klár himzés s Baróth öltözeteit még hasonlítani Dörg gább öltözékeivel. ságát a fiatal leány melyet az ő csüg sem gondolt több

A bál napja

Matild pom a legelső párisi nője is dolgoztato jelent meg nagyb lett öltözékével. A lannak találta un mondá neki:

— Ó, ez nem olyan mindegy, mondá a leányka kedves duzzogással s megölelé nagybátyját.

— No jól van hát, mondá az ezredes. Figyelj ide. Még erre az egy estélyre elviszlek, de aztán ez az utolsó.

— Ebben az évben? kérdé az elkényeztetett leányka.

— Ki tudja, élek-e még jövőre? — mondá az agg.

— Óh, kedves bácsikám, ne mondja azt, viszonzá élenken Matild s megölelé.

— Nem kívánok meghalni, hidd el. S kívált mielőtt rólad kellőleg gondoskodtam volna. De látod, épen azért kell öszszébb húzni magunkat, hogy sorsodat biztosithassam.

Matild fel nem bírta fogni, mikép vonhatnák jobban össze magokat; mert hiszen ő csak egy szobaleányt tart, holott Klárának kettő van, sőt még társalgónője is. Aztán meg lakosztálya sem nagyobb, mint az ezredesé. Butoraik is a legegyszerűbbek, míg Klaráé áttört selyem aranyhimzés s Baróthy grófnő legegyszerűbb öltözeteit még csak össze sem lehetett hasonlítani Dörghey kisasszony legdrágább öltözékeivel. Így az ezredes kívánóságát a fiatal leányka olybá vette, mint a melyet az ő csüggesztésére talált ki s rá sem gondolt többé.

A bál napja elérkezett.

Matild pompás ruhát rendelt meg a legelső párisi szabónál, kivel barát-nője is dolgoztatott. Kaczéran s ragyogón jelent meg nagybátyja előtt, mikor kész lett öltözékével. Az ezredes ellenállhatatlannak találta unokahugát s elragadtatva mondá neki:

— Ó gyermekem, mily szép s mily előkelő vagy így! Az ezredes észre sem vette az új ruhát, csak az egész öltözék összhangja bájolta el.

— Tudtam, gondolá Matild magában, hogy az egész figyelmeztetés csak formáság volt; mert jól látta bácsikám, hogy új ruhám van s még sem dorgált meg.

Elindultak, megérkeztek s mindenki sietett az ezredes unokahúga elébe s azonnal lefoglalták minden tánczra.

Egymaga majdnem annyit élvezett, mint az összes vendég együttvéve, s mialatt az ezredes visszahúzódott egy félre eső terembe, néhány tábornokkal a lezajlott hadjáratok emlékéért fölfrissíteni, Matild teljesen átengedé magát az örömmek.

A bál már vége felé járt, a fiatal leány épen kiállt a négyesre, mikor az öreg grófné, dült arcczal, sápadtan megjelent.

— Orvost, orvost! kiáltá fennhangon a teremben, az Istenért, orvost!... Ah! — mondá Matild mellett elhaladva — az ezredes!

Matild egy sikollyal kiragadja magát tánczosa karja közül s az ezredeshez rohan. Fájdalom — azt, a kit ő atyjaként szeretett, szélhűdés érte.

— A terem hősége okozta, mondá az időközben odaért orvos, ki azonnal a gyógykezeléshez fogott.

Az ünnep félbeszakadt. A vendégek szétoszlottak, s a fiatal leány szívében az öröm helyét mélységes bú váltotta fel. Szegény Matild! Talán örökre elveszté nevelő apját s vele együtt mindenét!...

Kocsit hozattak s az orvos gondjai mellett haza szállították a súlyos beteget. Matild kétségbe esve nyugtatá vállain elalélt nagybátyját. A kocsi elindult s csakhamar elérte a Dörghey lakását. A zajra felébredt József gyertyával kezében sietett a lépcső aljára. A hintó ajtó felnyílik — egy ismeretlen lép ki a kocsiból, utána a könnyekben úszó Matild.

József megrendülve nézett körül.

— Az én ezredesem! kiáltá rémulve, hol van?

— Segítsen az ezredes urat leemelni; mondá az orvos.

— Hogyan! kiáltá a jó öreg, a kocsi felé rohanva. Óh ezredes uram, mi baja? Mi lelte? Szóljon hozzám... csak egy szót... az öreg szolgáljához.

— József.. azt akarnám...

— Igenis ezredes uram, igaza van... s anélkül, hogy többet megtudna, József kiemelte a kocsiból s egy szempillantás alatt elhelyezte szobájában az ezredest. Itt aztán hosszasan nézve a beteget s egész testében reszketve, mondá:

— Ki sebesítette meg az én jó uramat? Hol van az, aki neki bajt okozott? Hol van, hadd...

— Én vagyok, József, mondá Matild zokogva, én vagyok az!

— Istenem, Istenem, Istenem! — mondá a jó öreg, ököltre szorított kezekkel s alig fojthatva el az ajkaira törő kemény szavakat.

Az orvos azonban csendet intett.

Az alatt Matild a pamlag karjára támaszkodott, melyen az ezredest elhelyezték. Záporként hullatá könnyeit a néhány óra előtt örömmel üdvözölt uj ruhára...

Mikor nagybátyja feje alá egy vánkost segített tolni a szegény gyermek, egy a falhoz támasztott tükör előtt elhaladva, szemébe tünt rózsa koszoruja. Vad fájdalomban tépte le fejéről s messzire elhajítva magától, így kiálta fel:

— Oh átkozott bál, átkozott bál!

— Csillapodjék kisasszony, mondá az orvos, csillapodjék.

— De ugy-e — mondá József — megmenti őt orvos úr? Ugy-e bár, nem

fog... nem fog...

Be nem merte fejezni a hü katonacseléd a kérdést.

— Nem, nem derék öreg, csakhogy csend legyen! Ha urát hűn fogja ápolni... s mellette virrasztani...

— Ha virrasztok-é! mondá József dörgő hangon.

— Igen, igen, — mellette fogunk

A GONDATLAN BÁBU. (Lásd a 203. lapon.)

lenni édes József-neki, hogy hallgassék, jókor el fog jönni,

— Igenis mondá az orvos.

A beteg áll orvos elment. József szemébe a beteg arca föltött lélekzettel mozdulatát is és b

megmenteni, de s lemondott a bálról; a leggyöngésvette körül nagymanýait is, hogy n és saját életét. Al csak az cselekszibir társadalmi áll erején tul terjesz

lenni édes József, mondá Matild, intve neki, hogy hallgasson el — s ön holnap jókor el fog jönni, nemde orvos ur?

— Igenis holnap, kisasszonyom, mondá az orvos.

A beteg állapota kissé javult. Az orvos elment. József az ágy lábához ült s szemeit a beteg arczára függesztve, vissza fojtott lélekzettel leste annak legkisebb mozdulatát is és halkán ismételté:

— Oh Istenem!... haj emerre amarra!... ó te jóságos Isten!...

Matild az ágy fejénél lesütött szemekkel gondolta végig az eseményeket s magát vádolva, többször felzokogott.

Olykor mindketten kérdőleg néztek egymásra s szolgál és urnő néma fogadást tőnek, hogy meg fogják menteni kedves betegöket.

Csakugyan, az ezredes életét sikerült

SÖTÉT KÉP. (Lásd a 206. lapon.)

megmenteni, de szélütött maradt. Matild lemondott a bálokról s a világi örömről; a leggyöngédebb leányi szeretettel vette körül nagybátyját; előszedte tanulmányait is, hogy megédesítse a nagybátyja és saját életét. Akkor értette meg, hogy csak az cselekszik helyesen, ki tudatával bir társadalmi állásának s nem igyekszik erején tul terjeszkedni, hanem megma-

rad szerény hatáskörén belől. Hogy e szerény állás sok önmegtagadással jár, az igaz, de valódi lelki örömet is nyujt s gyakran oly megalégedést szerez, melyet semmi anyagi csapás el nem rombolhat.

Végre Matild, miután egy ideig a hiuság által tévutra vezetett ünnepelt nagy világi nő volt, a sors csapása következtében szerény és szorgalmas leány-

kává lett, ki szeretetre méltó kedélyével s szerénységével megaranyozta jó nagybátyja hátralevő napjait.

Irén néni.

MEGTÉRÉS.

(Képpel a czimlapon.)

MINAP, hogy megpirongattál,
Édes mamám, engemet:
Ez mélyen megbusította
Az én érző lelkemet.

Könnyelmű és hanyag voltam.
»Ah, mit lezcke!« gondolám —
»Ha a felét megtanulom,
Az is elég lesz talán!«

*Majd felét sem, aztán végre
Semmit sem tanultam én —
Bizony, bizony: jóságodra
Érdemetlen voltam én.*

*Megváltoztam. Ismét enyém
Lészen jóságod, kegyed:
Negyven közül vívtam ki az
Első szorgalmi jegyet!*

MISIKE A HOLDBAN.

— Mese. —

 HOL VOLT, hol nem volt, bizonyosan nagyon régen volt és az Operen-cziás tengeren is tul volt egyszer egy szegény harangozó és annak volt egy felesége és két gyermeke. Dorka, a leányka volt a nagyobbik, Misike a kisebbik.

Nagyon szerették egymást a testvérek, ami rendjén is volt, nekik pedig annál inkább hasznukra vált, mert így

mindig vidáman játszhattak együtt. El is mulatgattak szépen, hol a házban, hol az udvaron, hol meg a mezőn vagy a közeli erdőcskében, a hová gyakran kísértáltak.

Egy szép napon, mikor ismét kísértáltak az erdőbre, vigan dalolgatva észre sem vették, milyen messzire bolyongtak el. Csak mikor már leáldozott a nap és homály kezdett a sűrű fák közé szállani, akkor gondoltak rá, hogy most már ideje lesz haza felé indulni.

Ideje bizony, csakhogy a homályban, ismeretlen erdős helyen nem volt az olyan könnyű. Nem volt itt sem ut, sem ösvény, hogy biztosan haladhattak volna. Meg is szeptent a kis Misike mindjárt, hogy most már ott vesznek az erdőben és megeszi őket a farkas. De az okosabb Dorka, ha félt is egy kicsit, nem mutatta, inkább vigasztalta öcsikéjét.

— Ne sirj no, Misike! Szép is volna! Ha meghallja itt valami madárka vagy nyulacska, majd nevetni fog rajtad.

Már azt Misike sem szerette volna, hogy még a nyulacska is nevéssen rajta, azért inkább nem sirt, hanem bele kapaszkodott a Dorka kezébe és tovább ballagtak. Dorka pedig maga sem volt bizonyos benne, vajjon jó irányban haladnak-e? A hold már felbukkant az égbolton szép teli tányérjával és ezüstös fényt hintett a fák ágain keresztül. Nem volt tehát sötét, de Dorka mégsem tudott ráismerni a tájékra. Már maga is nagyon közel állt hozzá, hogy sirva fakadjon, de mégis csak nem tette, mert akkor aztán mit csináljon Misike. Bolyongtak tehát sokáig, mig-nem Dorka egyszerre örömmel felkiáltott:

— Most tudom, hol vagy a gyalogut, már

Erre a tájékozódás és így teljesen nem félt többé észébe, hogy nagygásban, pihenni

— Nem látta a vén diófa alá.

A mint elmerülve bámul szerre csodálko

— Nézd ezüst lajtorja!

Dorka odamutatott és csodálagai közül ragyog föl, magasra, föl a holdig. És ták, egyszerre csodatorján gyorsan egészen lent volt egy iczipiczi e Misikénél is. kis fiu, mert a haja is fehér mintha csupa szöve. Csakhogy valami előkelő volt a derekára berék szoktak

Az ezüst lajtorjáról a fészéből és szap nagyobb ágakacsomót gyűjtöt jára lépett és

— Most már jól van... most már tudom, hol vagyunk. Itt a nagy diófa, itt a gyalogut, már innen haza találunk.

Erre a tájra Misike is emlékezett és így teljesen megnyugodott. Mivel pedig nem félt többé, hát mindjárt az jutott eszébe, hogy nagyon elfáradt a sok bolyongásban, pihennie kell egy kicsit.

— Nem bánom, heveredjünk le ide a vén diófa alá, szólta Dorka.

A mint ott heverésztek, Misike elmerülve bámult fel a teli holdba. Egyszerre csodálkozva sugta Dorkának:

— Nézd csak! Nézd, milyen szép ezüst lajtorja!

Dorka oda nézett, a hova Misike mutatott és csakugyan ő is látta. A diófa ágai közül ragyogó ezüstös lajtorja nyult föl, magasra, roppant magasra, egészen föl a holdig. És amint ezt javában bámulták, egyszerre csak azt is látják, hogy a lajtorján gyorsan jön lefelé valaki. Mikor már egészen lent volt, jól láthatták, hogy ez egy iczipiczi emberke, sokkal kisebb még Misikénél is. De azért mégsem lehetett kis fiu, mert hosszú fehér szakálla volt, a haja is fehér volt. De még a ruhája is mintha csupa ezüst szálakból lett volna szöve. Csakhogy azért mégsem látszott valami előkelő urnak, mert kötényke volt a derekára kötve, minőt a mesteremberek szoktak munkában viselni.

Az ezüstös kis emberke az ezüstös lajtorjáról a fára ugrott, kést vett elő a zsebéből és szaporán kezdett a fáról kisebb-nagyobb ágakat levagdalni. Mikor már jó csomót gyűjtött, megint az ezüstös lajtorjára lépett és szaporán mászott fölfelé;

egyre följebb, míg végre már nem is látszott.

Misikének ez a dolog roppantul tetszett. Fölugrott.

— Menjünk utána, Dorka! Mi is fölmegyünk azon a létrán. Nézd, a fáról könnyü odáig följutni.

— Dehogymegyünk! Mi jut eszedbe? Ki tudja, hova jutnánk ott? Aztán mit mondana a mama, ha nem kerülnénk haza?

De Misike nem olyan legényke volt, aki egykönnyen lemondjon valami tervéről. Be sem várta mit felel Dorka, hanem a következő pillanatban már fölfelé kapaszkodott a fára, mindig följebb s végre eljutott oda, a hol az ezüst létra egy vastag ághoz hozzá volt támasztva. Már épen rá akarta tenni a lábát, mikor a létrát, bizonyosan ott fönt valahol, megmozdították és hirtelen fölhúzták a Misike orra elöl. Utána kapott a kezével, de csak azt nyerte, hogy keményen oda ütötte az ujjait s ijedtében majd leesett a fáról.

— No lásd, nem a mi számunkra való az! szólta Dorka. Most már csak jőjj le egymásután.

Misike talán még várta volna, hogy talán újra lenyulik az a létra, de épen ekkor ismerős hang szólalt meg erős kiáltással:

— Dorka! Misi!

Az atyjok volt, aki keresésükre indult az erdőbe. Szerencsésen rájuk is talált, nagy örömére Dorkának. Megindultak hazafelé, utközben pedig Dorka elbeszélte: mit láttak.

— Ugyan ne beszélj ilyen bohóságot, felelé az apja. Bizonyosan elaludtál és álmodtál valami effélet.

Otthon a mama is épen ezt mondta s a két testvér hiába ismételte, hogy de bizony úgy volt az, a szüleik nem hiték, sőt majd hogy meg nem haragudtak. El is hallgattak hát a történetekkel, csak egymásközt beszélgettek róla.

Másnap este, mikor a hold újra fönt ragyogott az égen, Dorka és Misike kint ültek a ház előtti padkán, vacsorájokat rágicsálva, mert az bizony nem volt egyéb egy jó darab kenyérenél. Misike mélyen elgondolkozott, nem is igen ette a kenyerét. Egyszerre csak fölállt, zsebre dugta a kenyeret és halkán így szólt Dorkához:

— Menjünk az erdőbe... hátha megint ott van az ezüst lajtorja... talán följuthatunk reá.

Dorka szinte össze rezzenést ijedtében.

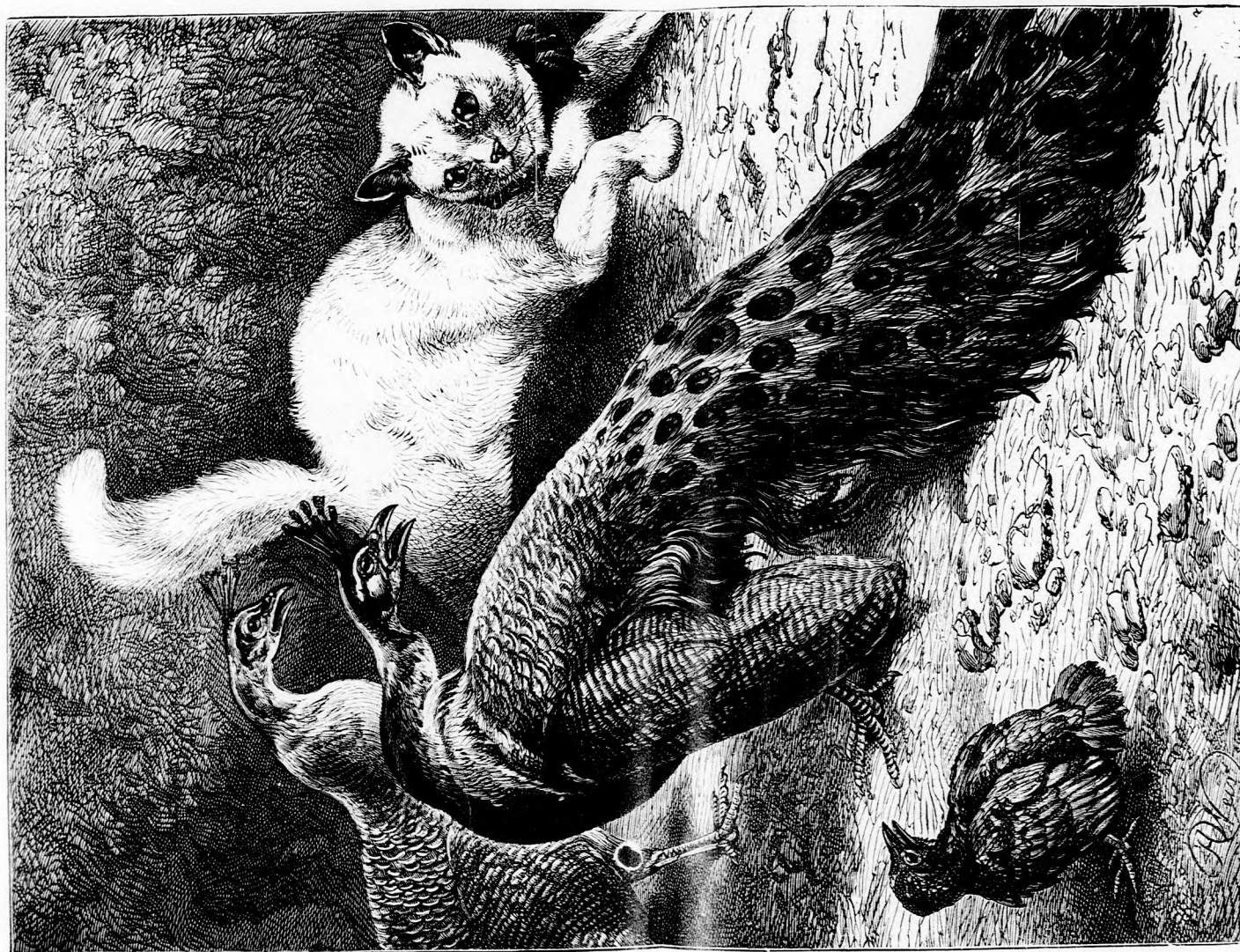
— Hová gondolsz! Ilyen későn nem szabad az erdőbe mennünk.

— Oh, én nem félek.

— Mindegy, azért mégsem szabad. És ha ott volna is az ezüst létra, nem szabad rá fölkapaszkodnod, mert láttad, hogy az fölvezet egyeseken a holdba és ha oda jutnál, még valami bajod esnék. Ki tudja, mi van ott? Már oda nem eresztelek.

Meg is fogta a Misike karját és nem eresztette.

Misike nem szólt semmit, egy kis

ideig gondolkozott, aztán leült, újra elővette a kenyerét és lassacskán eszegette. És azután egész este nem igen szólt, pedig

a csöndesség épen nem volt az ő szokása. Le is feküdt szó nélkül, látszott, hogy forgat valamit a fejében.

kis öcsse ágya felé. De Misike oly nyugodtan, csöndesen feküdt, hogy Dorka végre megnyugodott és maga is szépen elszenderült. Csakhogy nem volt jó álma: mindig affélel álmodott, mintha Misikét keresné és nem tudná megtalálni.

Nagy tusakodásában egy éjfél táján föl is ébredt és mindjárt a Misi ágya felé nézett. De a hold már nem világított, tehát nem láthatta. Fölkelt és odament, megta-pogatta az ágyat — üres volt. A jó leányka úgy megijedt, hogy hangosan föl-sikoltott; erre meg a szülei is fölébredtek.

— Mi a baj? kérdé az apa. Talán tűz van?

— Dehogy tűz! Hanem Misike! Eltűnt!

Már erre a szülők is fölkelttek. Mind a hárman neki indultak, hogy a kis szökevényt föl-kutassák. Eleinte a házban és a környékén keresték. Aztán távolabb is kutattak s Dorka kiment az erdőbe, ahhoz a nagy dió-fához, de nem látott, nem talált semmit, senkit. Hiába kutattak reggelig, Misikének sehol sem volt nyoma. És nem jött elő másnap sem. Kérde-

Észre vette ezt Dorka is; sejtette, mintöri Misike a fejét. Nem is tudott miatta sokáig elaludni, mindig csak oda nézett a

zösködtek fütöl-fától, minden házba be-mentek, de a faluban senki sem tudott semmit Misikéről. Eltűnt nyom nélkül.

— Már bizonyos, hogy felkapaszzkodott az ezüst létrán a holdba, szólt Dorka zokogva.

— Ugyan ne focsej ilyen bohóságot! feleltek szülei.

De mikor Misike másnap és harmadnap sem került meg és a szomszéd faluban nem tudtak róla hirt, Dorka pedig újra csak elmondta, mit láttak: hát utoljára már a szülők is hinni kezdték. Kijártak sok éjjelen az erdőbe, oda a nagy fához, de biz ott nem látták sem a holdbéli ezüst létrát, sem Misikét s végre is abba kellett hagyni a hiába való keresést, nem tehettek egyebet, mint hogy busultak az elveszett fiucska után.

Igy multak hetek, hónapok és lassanként már egészen bele szoktak a gondolatba, hogy Misike örökre oda veszett. De azért sokszor megemlékeztek róla, kivált Dorka, kinek most oly szomoruan teltek a napjai. Nem volt kívül játszogatni, sétálgatni, szaladgálni, erdőmezőn bolyongani; ez mind csak akkor volt mulatságos, mikor kettesben teheték. El-eltünődött sokszor, hogy ha Misike csakugyan fölmászott a holdba, mit csinál ott? És nem kívánczik-e vissza, vagy talán nem eresztik? Hátha az az ezüst szakálu ember vitte el, akit akkor éjjel láttak? Kitélik az olyan fura fízkótól minden.

Egy este Dorka megint kint ült a ház előtt és bámult a fényesen ragyogó holdvilágba. Megint csak az jutott eszébe, hogy hátha most talán mégis ott találná azt a fényes lajtorját. Nem birt ellenállni a vágyának, neki indult az erdőcskének és mihamar ott volt a nagy diófa alatt.

Az ezüst létrát nem látta. És már busan vissza akart fordulni, mikor észrevette, hogy valami mozog a fák közt. Csakhamar rá is ismert, — hosszú ezüst szakálu emberke volt, kit akkor éjjel látott. Most puha mohát gyűjtött egy nagy zsacszóba.

Dorka ovatosan közeledett, aztán hirtelen megragadta a kis törpét a nyakánál.

— Csakhogy végre megcsiptelek! Most el nem eresztelek, míg ki nem adod a kis öcsémet. Mert bizonyos vagyok benne, hogy te raboltad el.

A kis törpe mérgesen ráförmedt Dorkára:

— Eressz el! Eressz, ha mondom! Ninesen sem kedvem, sem időm játéokra.

— Nem is akarok én játszani és addig el sem eresztelek, míg meg nem mondod, hová lett a Misike öcsém.

— A Misike? Talán bizony az az én semmiházi kis inasom a te öcséd, a ki eltörte a lajtorjamat és a ki egész nap bög és nem akarja becsületesen végezni a mesterségét?

— Az én öcsémnek Misike a neve és egy holdvilágos éjjel ide szökött, mert föl akart mászni a holdba.

— Már akkor csakugyan ő az, felelé az emberke ravasz mosollyal. No, ha épen nagyon kívánczol utána, hát velem jöhetsz és haza viheted.

Ennek Dorka persze nagyon megörült és sürgette, hogy hát induljanak.

— Ohó, először még a dolgomat kell elvégeznem. Segíts, akkor hamarabb készen leszünk. Ezt a zsákot tele kell szednem mohával.

(Vége következik.)

A
J

volt és
magát,
is nem é
a szép f

—
ami tets
a pénzt

Ez
nak. Elő
mit veg

A GONDATLAN BÁBÚ.

(Képpel a 196. lapon.)

JAJ, JAJ, ez az én Viczám,
Gondatlan Vicza!
Mindig borzas, s igazán
Sosem fürdik a!

*Hol is az a nagy kefe?
Megkeféllek én!*

*Mekkora gubancz, ne ne,
Fejed tetején!*

*Habos, arany fűrtjeid
Milyen kócoszak!
Ruhácskád, csepp lábtyűid
Merő foltosak!*

*Kiég a szemem... ki ám,
Ha reád tekint;
Lássalak rendben Viczám
Tégedet megint!*

TÓNIKA VÁSÁRFIA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 204. lapon.)

AGYON jól viselte magát Tónika már rég óta. Nem is volt ez nála ritkaság, mert kedves, jó fiúcska volt és igazán nemcsak azért viselte jól magát, mert jutalmat kapott érte. És apa is nem épen csak azért adta neki azokat a szép fényes tizeskéket.

— Tehetsz vele amit akarsz, vehetsz ami tetszik. Majd meglátom, meg tudod-e a pénzt becsülni, okosantudod-e elkölteni.

Ez nem volt könnyű feladat Tónikának. Először is mikor gondolkozni kezdett, mit vegyen, hát — semmi sem jutott

eszébe. Ez pedig épen nem volt csodálatos, mert vagyonos szülei voltak, akik elláták bőven mindennel, amit csak kívánhatott.

— Tudom én már mit csinállok, gondola Tónika. Osszegyűjtöm a tizeskéket, aztán ha majd sok pénzem lesz, vehetek valami nagyon szépet. Akkor könnyebb lesz.

Gyűjtötte is szépen és végre már két egész forintja volt. Már ez nagy pénz, ezen lehet valami szépet venni. Igen ám, de maga mégsem indulhat neki a városnak; ugy volna jó, ha a mama elkísérné.

— Jól van, elkísérlek, szólt a mama; de azért csak azt vásárolsz, amire kedved van. Én legföljebb tanácsot adok, ha kérdezel.

Ebbe Tónika nemcsak bele egyezett, hanem igen rendjén is találta, hogy úgy legyen. Természetes, hogy azt veszi, amiben öröme telik. Maga is kíváncsi volt rá: mi lesz az? Majd meglátja, ha ott lesz a boltban.

Megindultak és csakhamar megálltak egy bolt ablaka előtt, melyben mindenféle pompás czukros csemege volt kirakva mutatóba.

— Jaj de jó lehet ez! kiáltá Tónika. Ilyet veszek. Ugy-e mama, ezt vegyek?

— Ha épen akarod, teheted. Én nem tenném.

— Ugyan mért nem?

— Mert otthon annyi jó csemege van minndennap, hogy kedvünkre válogathatunk benne; sokszor láttam, hogy neked nem is kellett. És ha csemegeire költöd a pénzedet, a mint megetted, vége; semmi örömed sincs többé abban, amit vettél.

— Már bizonyos, hogy felkapaszkodott az ezüst létrán a holdba, szólt Dorka zokogva.

— Ugyan ne focsej ilyen bohóságot! feleltek szülei.

De mikor Misike másnap és harmadnap sem került meg és a szomszéd faluban nem tudtak róla hirt, Dorka pedig újra csak elmoundta, mit láttak: hát utoljára már a szülők is hinni kezdték. Kijártak sok éjjelen az erdőbe, oda a nagy fához, de biz ott nem látták sem a holdbéli ezüst létrát, sem Misikét s végre is abba kellett hagyni a hiába való keresést, nem tehettek egyebet, mint hogy busultak az elveszett fiúcska után.

Igy multak hetek, hónapok és lassanként már egészen bele szoktak a gondolatba, hogy Misike örökre oda veszett. De azért sokszor megemlékeztek róla, kivált Dorka, kinek most oly szomoruan teltek a napjai. Nem volt kivel játszogatni, sétálgatni, szaladgálni, erdőn-mezőn bolyongani; ez mind csak akkor volt mulatságos, mikor kettesben teheték. El-eltűnődött sokszor, hogy ha Misike csakugyan fölmászott a holdba, mit csinál ott? És nem kívánczik-e vissza, vagy talán nem eresztik? Hátha az az ezüst szakálu ember vitte el, akit akkor éjjel láttak? Kitélik az olyan fura fizikótól minden.

Egy este Dorka megint kint ült a ház előtt és bámult a fényesen ragyogó holdvilágba. Megint csak az jutott eszébe, hogy hátha most talán mégis ott találná azt a fényes lajtorját. Nem birt ellenállni a vágyának, neki indult az erdőcskének és mihamar ott volt a nagy diófa alatt.

Az ezüst létrát nem látta. És már busan vissza akart fordulni, mikor észre vette, hogy valami mozog a fák közt. Csakhamar rá is ismert, — hosszú ezüst szakálu emberke volt, kit akkor éjjel látott. Most puha mohát gyűjtött egy nagy zsacsκόba.

Dorka ovatosan közeledett, aztán hirtelen megragadta a kis törpét a nyakánál.

— Csakhogy végre megcsiptelek! Most el nem eresztelek, míg ki nem adod a kis öcsémet. Mert bizonyos vagyok benne, hogy te raboltad el.

A kis törpe mérgesen ráförmedt Dorkára:

— Eressz el! Eressz, ha mondom! Nincsen sem kedvem, sem időm játéokra.

— Nem is akarok én játszani és addig el sem eresztelek, míg meg nem mondod, hová lett a Misike öcsém.

— A Misike? Talán bizony az az én semmiházi kis inasom a te öcséd, a ki eltörte a lajtorjamat és a ki egész nap bög és nem akarja becsületesen végezni a mesterségét?

— Az én öcsémnek Misike a neve és egy holdvilágos éjjel ide szökött, mert föl akart mászni a holdba.

— Már akkor csakugyan ő az, felelé az emberke ravasz mosollyal. No, ha épen nagyon kívánczol utána, hát velem jöhetsz és haza viheted.

Ennek Dorka persze nagyon megörült és sürgette, hogy hát induljanak.

— Ohó, először még a dolgomat kell elvégeznem. Segíts, akkor hamarabb készen leszünk. Ezt a zsákot tele kell szednem mohával.

(Vége következik.)

A
J

volt és
magát,
is nem é
a szép f

—
ami tets
a pénzt

Ez
nak. Elő
mit veg

A GONDATLAN BÁBU.

(Képpel a 196. lapon.)

JAJ, JAJ, ez az én Viczám,
Gondatlan Vicza!
Mindig borzas, s igazán
Sosem fürdik a!

Hol is az a nagy kefe?
Megkeféllek én!

Mekkora gubancz, ne ne,
Fejed tetején!

Habos, arany fürtjeid
Milyen kőzcosak!
Ruhácskád, csepp lábtüid
Merő foltosak!

Kiég a szemem... ki ám,
Ha reád tekint;
Lássalak rendben Viczám
Tégedet megint!

TÓNIKA VÁSÁRFIA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 204. lapon.)

AGYON jól viselte magát Tónika már rég óta. Nem is volt ez nála ritkaság, mert kedves, jó fiúcska volt és igazán nemcsak azért viselte jól magát, mert jutalmat kapott érte. És apa is nem épen csak azért adta neki azokat a szép fényes tizeskéket.

— Tehetsz vele amit akarsz, vehetsz ami tetszik. Majd meglátom, meg tudod-e a pénzt becsülni, okosantudod-e elkölteni.

Ez nem volt könnyű feladat Tónikának. Először is mikor gondolkozni kezdett, mit vegyen, hát — semmi sem jutott

eszébe. Ez pedig épen nem volt csodálatos, mert vagyonos szülei voltak, akik elláták bőven mindennel, amit csak kívánhatott.

— Tudom én már mit csinálok, gondola Tónika. Osszegyűjtöm a tizeskéket, aztán ha majd sok pénzem lesz, vehetek valami nagyon szépet. Akkor könnyebb lesz.

Gyűjtötte is szépen és végre már két egész forintja volt. Már ez nagy pénz, ezen lehet valami szépet venni. Igen ám, de maga mégsem indulhat neki a városnak; úgy volna jó, ha a mama elkisérné.

— Jól van, elkisérlek, szólt a mama; de azért csak azt vásárolsz, amire kedved van. Én legföljebb tanácsot adok, ha kérdezel.

Ebbe Tónika nemcsak bele egyezett, hanem igen rendjén is találta, hogy úgy legyen. Természetes, hogy azt veszi, amiben öröme telik. Maga is kíváncsi volt rá: mi lesz az? Majd meglátja, ha ott lesz a boltban.

Megindultak és csakhamar megálltak egy bolt ablaka előtt, melyben mindenféle pompás czukros csemege volt kirakva mutatóba.

— Jaj de jó lehet ez! kiáltá Tónika. Ilyet veszek. Ugy-e mama, ezt vegyek?

— Ha épen akarod, teheted. Én nem tenném.

— Ugyan mért nem?

— Mert otthon annyi jó csemegénk van mindennap, hogy kedvünkre válogathatunk benne; sokszor láttam, hogy neked nem is kellett. És ha csemegére költöd a pénzedet, a mint megetted, vége; semmi örömed sincs többé abban, amit vettél.

— Az igaz! Erre nem gondoltam. Olyat veszek, amiben sokáig legyen örömem. Dehogy veszek csemegét! Nagyon oktalan voltam, hogy erre csak gondoltam is.

Odább sétáltak, de Tónika csakhamar ismét megállt egy bolt ablaka előtt.

— Oh, most már tudom, mit veszek! Itt szép játékok vannak, ezekből veszek valamit. Ugy-e mama, ezt jó lesz vennem?

— Ha kedved van rá, veheted. Én nem tartom jónak.

— Oh! Ezt sem? De hát miért?

— Mert annyi otthon a játékszered, hogy a fele is sok. Nagy része csak ott hever, elő sem szeded. Ha most újat veszel hozzá, ezt is csak oda teszed a többihez; egyszerű kétszer kezdedbe veszed, aztán ott hagyod, nem lesz benne örömed.

Már ez oly tökéletesen igaz volt hogy Tónika is rögtön belátta. Csakugyan egész halmaz játékszere volt, de mert sokszor kapott újat, a régibbre rá sem nézett, pedig az is még mind jó és szép volt.

Ez hát igaz. De már így aztán nagyon meg volt Tónika akadáva s szinte kétségbeesetten kiáltott fel:

— Oh! De hisz ez borzasztó! Most itt

a sok pénzem és nem tudok magamnak semmi igazi örömet szerezni.

— Az nem úgy van, kedves fiam. Örömet mindig szerezhetsz magadnak, még pedig a legszebbet és legtartósabbat úgy, ha másnak szerzel örömet.

— Másnak? No már az furcsa volna! Másnak szerezzek örömet és azért nekem volna örömem? Az nem lehet.

— Dehogy nem. Ott lakik például a házukban hátul az a szegény beteges özvegy asszony a két gyermekével, Janikával és Zsuzsikával. Ha azoknak szerznél valami örömet, magadnak is sokáig örömed telnék benne.

— No már az furcsa volna!... Hát nekik vegyek valamit?

— Ha úgy akarod. Természetesen csak tőled függ. Azt hiszem, azoknak a szegény gyermekeknek nagy örömük volna,

ha valami szép ajándékot kapnának, melyre nem is számítottak.

— Azt meghiszem, hogy nekik örömük volna. De hát nekem?

— No's, próbáld meg. Én azt mondom, hogy neked még nagyobb örömed fog telni benne.

— No már azt szeretném látni.

Mivel pedig szerette volna látni, hát

TÓNIKA.

gondolkodóba esett a mama szavain. Az bizonyos, hogy a mama még soha sem adott neki rossz tanácsot... aztán... csakugyan... nagyon kedves volna az, ha azt a szegény Janikát meg Zsuzsikát egyszerre csak meglepné valami szép ajándékkal. Hogy bámulnának!

— Hm!.. És... és mit vegyek nekik? szólalt meg végre Tónika.

— Először is valami hasznosat, aztán valami kis játékot.

— No hát jól van, nem bánom. Csakhogy én nem tudom, mi legyen az.

— Tanácsot adok én neked. A kis Zsuzsikának, úgy láttam, nagyon nagy szüksége volna egy kendőcskére a fejébe. . egészen kopott, rongyos kendője van még vasárnap is. Aztán egy kicsike kis bábunak is nagyon örülne. Ez a kettő kitelnék az egyik forintból.

— Jól van, hát vegyük meg. De hát Janikának?

— Annak meg olyan lyukas kalapja van, hogy kibujik a tüskés haja belőle. Neki vehetnél egy olcsó fajta kalapot meg egy kis labdát.

— Az ám, ez jó lesz. Hát vegyük meg!

Csakhamar meg is vásároltak mindent. Hogy épen kitelt-e a két forintból, nem tudom, Tónika sem tudta, mert a mama végezte a vásárt és egyszer a maga tárczáját is mintha kinyitotta volna. De az bizonyos, hogy Tónikától nem kértek többet, amit okosan is tettek, mert épen csak két fényes krajczárkája maradt még a zsebében.

A vásárfiát szépen becsomagolva vitték haza. Tónika maga vitte és maga

sem tudta volna hamarjában megmondani, miért? — de olyan büszke és elégedett volt, mint még soha sem.

— Ugy látszik, a mamának csakugyan igaza van, gondolá. Még most is örvendek, ha arra gondolok, mennyire meg lesz Janika és Zsuzsika lepve!

Ebben nem is csalódott. Mikor behívták a két szegény gyermeket és Tónika nyájas, barátságos szavakkal átadta nekik az ajándékot, Janika és Zsuzsika egy ideig szinte csak báméskodtak, el sem akarták hinni. Mikor pedig látták, hogy igazán igaz, igazán övék a kendő, bábu, kalap, labda, — no akkor kevésbe mult, hogy tánczra nem kerekedtek. Ujjongottak, ugráltak s minden áron kezet akartak csókolni a kis jótevőnek. Azután örömtől ragyogó arccal szaladtak haza, kiáltozva:

— Jaj, hogy fog édes anyánk örülni! A jó Istenke áldja meg, kedves Tónika urfi! Jaj de szép! Ilyet még soha sem kaptunk!

Tónika olyan valami édes meglepődést érzett, hogy szinte könyezni szeretett volna, de örömében. Ilyen kedves órája még soha sem volt. Hogy is lett volna, mikor most először tapasztalta, milyen kedves érzés az, mikor örömet okoz másoknak.

És ez a kedves érzés sokáig tartott. A hányszor Janikát és Zsuzsikát látta, ezek mindig örvendezve mutatták, hogy még megvan ám a kedves ajándék, jó állapotban van, vigyáznak rá, mert nekik az drága kincs.

Hetek, hónapok multak s a két szegény testvér örömében Tónikának még

mindig volt öröme. S akárhányszor mondta a mamának:

-- Igazad volt, édes jó mamácskám: akármit vettem volna magamnak, nem lett volna ilyen tartós nagy örömem. Boldoggá tenni másokat a legédesebb boldogság.

SÖTÉT KÉP.

(Képpel a 197. lapon.)

ÖZVEGY asszony, három árva:
Mennyi bú!
Kis csecsemő, egy leányka
S egy fiu!

Hogy ha nézem, mélyen érzem
Sorsukat.

Ki gyorsan ad, hidd el nekem,
Sokat ad.

AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

— A nagylelkű pávák. —

(Képpel a 200—201. lapokon.)

SOK ÉRDEKES apróságot jegyezhet föl, a ki figyelmesen szemléli az állatok életét. S tanulhat belőle sokat arról, hogy szárnyasok, négylábúak mi mindenre képesek. Egy természetbarát jegyezte föl ezt az esetet:

A kertemben két szép pávát tartok, melyek ott kevélykedve sétálgatnak. Egy-mással persze jó barátságban élnek, de meglepetve vettem észre, hogy van még egy négylábú pajtásuk is, még pedig senki más, mint a nagy házi macska. A madarak rendszeren nem igen szeretik a karmos cziczát, de az én páváim kivételt tettek. Persze, eléggé erősek, hogy ne féljenek tőle. De a czicza nem is bántja őket, hanem inkább játszózatva ugrál körülötük. Ha tarka, fényes hosszú farkuk a földön húzódik, a czicza játékból fogdossa

s a pávák nem haraguszna meg, legföljebb néha hirtelen magasra emelik a tollukat s ilyenkor ugyancsak orron csapják a cziczát; de ez viszont szintén nem haragszik meg, hanem tovább ugrál ott körülök.

Sokszor mulattam ezen a furcsa barátságon. Hanem egyszer aztán sajtáságos eset történt, melyről azt hittem, hogy véget vet a nagy pajtáskodásnak.

Egy napon a kertben sétáltam, midőn valami panaszos madárhang hallatszott. A hang felé fordulva, láttam, hogy a macska, valami zsákmányt fogott, még pedig egy fűrjcskét, mely oda tévedt a kertbe. De nemcsak én hallottam meg a fűrjcske ijedt sipogását, hanem az egyik páva is. És ekkor furcsa dolog történt. A páva nyilván megsajnálta szárnyas kis atyjafiát és félretéve minden barátságot, segítségére sietett. Meglepő gyorsasággal ott ért a macska mellett és csőrével hatalmasan vagdosta, úgy hogy a macska kénytelen volt védekezésre gondolni. Eközben eleresztette a fűrjet, hogy támadója ellen fordulhasson.

A fűrjcske megtépázva, megsebesülve nem birt elröpülni, hanem támo-lyogva ment a közeli bokrok felé. A páva azonban, megmentettnek gondolván a madár-atyafit, nem bántotta tovább macska pajtását. Csakhogy a torkos czicza nem mondott le egykönnyen prédájáról. Mihelyt látta, hogy a páva nem bántja, rögtön körül nézett, megpillantotta a menekülő fűrjcskét, utána rohant és újra megkapta. De a páva sem akart félmunkát végezni s szintén újra pártjára kelt a kis madárnak s ekkor már oda ért a másik páva is és mind a ketten rátámadtak a cziczára, úgy, hogy ez megint kénytelen volt elereszteni a zsákmányát. A fűrjcske most már nem futott el, hanem csodálatos ösztönrel ott maradt a pávák mellett. És ezek nem is hagyták cserben. Oda álltak a kis üldözött és a macska

közé
két.
kerülj
nyáho
fordul
ságba
hol a
macsk
hátrá
boldo
Ekkor
jcske
nekül

páva-
Másk
együtt
czicz
nyas
czicz
ha a

MEG

11-d
megj

ray t
Dom
And
Man
Géza
Jenn
Lajo
Ernő
Márt
Eric
testv
Hert
per
Káro
Aur
Wei
mar
Polg
Flei
dor,
Róz

közé és nagylelkűen védelmezték a kicsikét. A macska próbálgatta, hogy megkerülje őket és hozzá férközzék zsákmányához; de a pávák szemesek voltak s úgy fordultak mindig, hogy a fűrjecske bátorságban maradt. Közben pedig hol az egyik, hol a másik haragosan neki rohant a macskának, úgy, hogy ez kénytelen volt hátrálni; végre pedig látva, hogy nem boldogul, hirtelen eliramodott a ház felé. Ekkor a pávák is odább sétáltak s a fűrjecske minden veszedelem nélkül elmentek.

Azt hittem, hogy most már vége a páva-ciczca barátságának. De nem úgy volt. Másnap megint a régi módon játszottak együtt s a pávák talán megleckéztették ciczca komát, hogy nem szabad a kis szárnyasokat bántani. Annyi bizonyos, hogy a ciczca azóta sohasem vadászik madarakra, ha a pávák közel vannak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 11-dik számában közölt kockakarejtvény megfejtése:

Arany, rege, agg, ne, y.

Helyesen fejtették meg: Makray testvérek, Kelemen Ilonka, Szapáry Emi, Domány Emma és János, Szandtner Vilma, Andaházy Etelka, Braun Zoltán, Miklós Ödön, Mangold Ella és Ottó, Rothfeld Anna, Ottó és Géza, Váczy Mariska, Berkó Anti, Lackenbacher Jenny, Lord Irén és Albert, Unger Ferencz és Lajos, Nemschitz Alfred, Lövy Josefina, Berger Ernő és István, Nagy Tibor, Kiss Edith és Mártha, Villettz Erna, Györy Sarolta, Strasser Erich, Hevessy Lenke, Hámos József, Scharl testvérek, Fuchs Antonia, Steiner Boriska, Hertzka Róbert, Krausz Imre, Paul Ilona, Popper Adolf, Michálovics Évike, ifj. Rakovszky Károly, Wolf Julcsa, Beck Margit és Irén, Irinyi Aurél, Schubert Anna Kerese Andor és Gyuri, Weisz Imre, Schwartz Berta és Irénke, Goldmark Cornelia és Sándor, Kutassy Ágost, Polgár Jenő, b. Lekow Ida, Helle Mariska, Fleischmann Irén, Koch Berta, Henrik és Sándor, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Reichlin Rózsika, Martinovits Katinka, Oláh Gábor, Fe-

renczy Károly és Lajoska, Buzárovits Augusta, Lipovniczky Anna, Neuherr Berta, Jenny és Ignác, Ajkay Valéria, Ring Josefina és Irénke, Márkus Irma és Olga, Strausz Irma és Elza, Gaál Emma, Huberth Mariska és Emma, Litsek Jolán és Margit, Ofner Ödön, Pfeiffer Gyula, Schlesinger József, Melezer Jenke és Tibor, Damokos Margit, Polner Zoltán, Szócs Mari, Schwarcz Nella és Lajos, Trombitás Erzsike és Irénke, Kelemen Margit és Kálmán, Vitályos Róza, Hubert Sárka, Miska, Gyula és Imóczy, Buzáth Mariska, Hummel Olga, Grossmann Margit és Pál, Komlós Alice, Szilágyi Ágota, Plávenczky Gizi és Imre, Messer Rezső, Máday Andor, Schwarz Irén, Filperger Hermína, Lövy Helena, Weitzendörfer Ilona, Freund Jenő, Hollán Miklós, Hecht Zsófia, Bergstein Berta, Czukor Ilonka, Buday Margit és Dezső, Blaskovits György, Schweiger József, Rechnitzer Elvira, Say testvérek, Bornemisza Gabriella, Margalit Tilda és Jenő, Steiner Pál, Perl Anna, Pfeiffer Róza, Sonnenschein Jenni, Altmán József, Weisz Armin, Kohn Gizella és Géza, Kämpfner Fanni, Milkó Mátyás, Horváth Jenő, Vizi Riza, Grünhut Siegfried, Auspitz Vilmos, Schwartz Áron és Mór, Beck testvérek, Lippich Margit, Trischler Oszkár, Barakonyi Margit, Weitzenfeld Mariska és Jenő, Faragó Riza, Ullmann Gizella és Károly, Záborszky Anna, Böhm Jolán és Erzsike, Szöllőssy János és Gábor, Steiner Ottó és Gyula, Uferbach Gizella, Grosz Teréz, Hasenfeld Liszka és Ilonka, Nagy Elza, Both Lina, Goldstein Rozália, Berger Armin, Redlich Ella és Kornél, Felner Ilonka, Weidlich Irma, Ascher testvérek, Weissenbock Gyula, Duzs Erzsike, Buchhalter László, Sziklai József és Géza, Schlesinger Vilmos és Imre, Czédly Margit és Ilona, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Szalay Jolán és Margit, Thuróczy Marika, Klein Malvin, Toldy Ernő és Tibor, Gubányi Margit, Jeney Zoltán, Feldheim Ilonka, Tarnai Béla, Simon Margit, Keczer Stefánia, Spitzer Ernő, Hertzka Ágnes, Dull Ágnes, Kűszler Gizella, Hirsch Margit és Elemér, Bartholomeidesz Zoltán, Sólyom Fekete Gellért és Feri Sajatkezü levelet kívánok! F. b.) Névy Mária, Markovics István, Bergl Mariska (ypsilon és nem ypsilon; y psilon, ez kis ű-t, vonatkozólag í-t jelent görögül.) Schlachta Ilonka, Degenfeld Augusta és Katicza, Szigethy Gizella, Schmahl János, Máriássy Menyuka, Urbanovich testvérek, Wasermann testvérek, Boskovits testvérek, Murárik Bercei (nem illik a levelet beporozni. F. b.) Czukermann Béla, Ofner testvérek, Forray Jolánka, Jablonszky Jolán, Rapaich Margitka, Widder Elza.

*

A »Kis Lap« XXXIV köt. 10-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Makray testvérek, Fuchs Antónia, Damokos Margit, Schwarz Nella és Lajos, Szöcs Mari Lítsek Jolán és Margit, Strausz Irma és Elza, Lasz gallner Elza és Nora, Bergstein Berta és Czukor Ilonka, Buday Margit és Dezső, Tahy Aranka, Barakonyi Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csiri Janka. Csak nem várhatod, hogy ebben a rovatban a te számtani feladataidat én csináljam meg? Tán van tanító, vagy oly valaki közeledben, akit, ha megkérsz, szorultságodban segítségére lesz? Ha a »K. L.« egy-egy száma kimarad, ami a sok ezer előfizetőnél bizony megesik: nem búsulni kell, hanem frissiben reklamálni; ha korán teszed, míg a készlet fogytán nincs, a kiadó hivatal szívesen pótolja a veszteséget. — **Milkó Mátyás.** Azt hiszem: magadnak is örömed telt benne, mikor megláttad azt a takaros levelet, melyet beküldtél. — **Máy Oszkár.** Ha Bécsben születél is, ez a te hazafiás érzelmeiden mit se változtasson. Lám: Széchenyi István is bécsi születésű, mégis a »legnagyobb magyar« dísz névvel ruházta fel őt a hálás nemzeti kegyelet. — **Zihermán Dezső.** Bizony nekem is örömem és kedves elégtételemmellett volna a kerek előadásban s szép sikerében. De mikor nem ereszt a kötelesség! — **Burger János.** Az éhező gyermekek részére csak pénz gyűjtök. A levél-bélyegeket egy szorgalmas szegény fiúcska kapja. — **Berger Ármin.** A »van« sehogy sem jön ki, mondod; és nagy bölcseségedben az »O« betűt is fölöslegesnek találod. Hm, hm! Biz ez baj, de csak neked. Hát nem a nagy O-n van a sok hó? A könyvek bevásárlása végett a hozzátok legközelebb eső könyvkereskedőhöz is bizvást fordulhattok. Ha fővárosi céget akartok: ajánlom a Singer és Wolfner céget (Andrássy-ut.) Minden könyvkiadó azonban kérétekre ingyen küldi meg kiadványainak sorozatát. A helyes válogatás persze a ti dolgotok. De hát: egyik sem rossz könyv, mely a lajstromban föl van jegyezve. — **Altman Hugó.** Te is ép oly hirtelen ítélsz, mint a megelőző társad. Egy kis megfontolás az irás előtt neked is javadra válnék. — **Tornallyay Margit.** Ha választ nem kaptál, nemcsak az történhetett meg, hogy leveled elveszett, de — ami valószínű — az is, hogy még nem került rád a sor az üzenetek sokaságában. — **H. Sz. F. Conradine** levele annak lesz a kedves hírnöke, hogy kis betegünk már szerencsésen fölépült. — **K. Sz.** A sikerült munkáért meleg köszönetünket. — **Wittmann Olga.** Tán ha kéréseddel

egyesitem a magamét, a te édes mamád egyszer csak elvisz a színházba. Az ő helyes tapintata legjobban fogja megítélni, melyik darab való neked. — **Fránya Ilonka, Schreiber Móríc, Takács Miklós.** Egyik-másik darabot a közlendők sorába tettem. — **Bauer Gusztáv.** A »K. L.« olvasói arról nem bírhatnak tudomással, hogy koszorus írónk Jókai ez idő szerint a Benyovszky emlékiratainak megszerkesztésével van elfoglalva; a másik feladványt meg az nehezíti meg, hogy vidéki olvasó társaid között számosan vannak, akik nem tudják: van-e áltolán s ha igen, merre van a Szt-György-tere (s nem tér.) A rejtvények egyébkint ügyes kézre vullanak. — **Sokacz Etelka.** A bpesti ferencziek tornyán van őra, de évek óta nem jár. — **Bergl Mariska.** Jó, de nagyon régi tréfa az. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: Döbrentei Sarolta 60 kr.

Ez adomány a »Pester Lloyd« című napi lapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.